

Kupte si auto!

Tím pádem máme volný víkend a ten věnujeme návštěvám přátel, koupáním v moři a nakupováním posledních suvenýrů.

Alespoň jsme auto zavezli do ruční myčky, kde nám ho vypulírovali (za 25 AUD) a připravili ho tak k eventuálnímu prodeji.

V úterý 17. 4. 2001 hned spěcháme do servisu, kde bez problémů získáváme pink slip a jedeme do garáží na King Crossu, kde platíme týdenní nájem (40 AUD), stavíme své auto do řady ostatních a čekáme na kupce.

Překvapení na sebe nenechá dlouho čekat. Potkáváme naše holandské přátele Hanneke a Wietse a tak stavíme auta vedle sebe a povídáme si. Tvoříme tak kliku Holdenů, jinak tu v převážné většině cestovatelé nabízejí Fordy Falcony. Panuje zde poměrně příjemný zvyk, že kdo prodá auto, koupí bednu piv pro ostatní a tak zde, v podzemí, utíká čas poměrně rychle. Cenu jsme ale nasadili příliš vysoko (4 000 AUD) a tak jsme nikoho nepřilákali. Uklidňujeme se, že nejdříve musí prodat auto naši kamarádi, protože jejich auto je zde bezkonkurenčně nejlepší.

Druhý den se tak stalo, gratulujeme jim a loučíme se.

Pár lidí se u nás zastavilo, ale nic moc.

Jdeme na 2 800 AUD.

Třetí den jsme zlákali pár lidí, ale nikdo se nerozhoupal. Trávíme celý den v podzemí, naše nálada je pochmurná. Pozítří ráno jedeme domů a opravdu nás začíná tlačit čas. Hanneke a Wietse nás mile překvapili, když se za námi stavili a přinesli nám oběd, čímž nám doslova zachránili život. Vypráví nám neuvěřitelný příběh, který se jim včera stal:

S penězi za auto (celkem u sebe měli cca 4 000 AUD) se vlakem vydali na návštěvu ke vzdálené příbuzné na předměstí Sydney. Když se v noci vraceli, byli ve vlaku přepadeni. Snědí chlapíci ohrožovali noži pasažéry, což v té chvíli bylo pár lidí. Nejdříve po našich kamarádech chtěli dvacku, ale když ji vyndávali z peněženky, všimli si padesátky a samozřejmě chtěli i tu. Wietse jim řekl, že je cizinec a že nechce žádné problémy, takže jim dá to pade, když mu slíbí, že je nechají na pokoji. Překvapivě lupiči souhlasili a dokonce se mezi sebou začali hádat, protože jeden z nich vůbec nechtěl okrádat cizince. Nakonec si vzali padesátku, ve stanici se dali na útěk a jeden ze snědých gentlemanů ještě stačil po našich milých holandánech hodit hrst drobných.

Inu, zajímavé. Když si člověk domyslí, co se mohlo přihodit, kdyby ti zloději přišli na to, kolik měl Wietse u sebe peněz...

Auto jsme dnes neprodali.

Další den jsme již skoro zoufalí. Netrpělivě vyhlížíme každého, kdo se přiblíží na dosah. Když naše autíčko přišla obhlédnout rodinka Angličanů, zajásal jsem. Bohužel, když jsme jim chtěli ukázat motor, utrhlo se táhlo od kapoty. V té chvíli jsem byl na pokraji zhroutení. Sedli jsme do auta a odjeli o patro výš, kde sídlí automechanik. Pochopil naši poměrně svízelnou situaci a pustil se do opravy. Ta nebyla vůbec jednoduchá, ani levná. Asi o hodinu později jsme byli o 70 AUD lehčí. Objevil se ještě jeden zájemce a svět byl hned radostnější. S Angličanama jsme jeli na projíždku, která dopadla dobře, pak zpět k automechanikovi na test motoru. K naší úlevě se Holdenovo srdce ukázalo ve výborné kondici, následovalo pak jen menší smlouvání a pak už jsme vyinkasovali 2000 AUD a naším autem odjeli noví majitelé.

Hodně štěstí.

Večer jsme s našimi domácími pořádně oslavili rozlučku, druhý den ráno nás hodili na letiště, kde jsme si trochu užili slz... a jsme doma.

Stálo to za to?

Ano!